

## 17

## סימן כה

שוי"ת מהרי"א ענזיל / צוזמיר, יקותיאל אשר זלמן ענזיל בו מנחם (עמוד 66) 34893

## שאלת ותשובות סי' כח כט מדריאני עניני זי

זילתה כוונת צדור ח"מ ק"י סי' כט צעה"ח - ומ"מ פסק דהעדים שהורה צפניהם כותבין שער הוראה שהקרקע או המזבז הוא של ראובן בלא רשותו של שמעון וכמ"ס צדור סי' ל"ט בהוראה קרקע - וה"ה כל שטרי הוראות ומחילה שאין בהם אחריות נכס"י כותבין חגי"ג דלא קנו מידו וחפ"י בלא רשותו וכותבין ויחזיקין אפי' כמות פעמים ולא שייך לונו כבד עשו שליחותן דכיון דה"ל רשותו ליכא שליחות כלל ע"ש - ונדרגיו למדנו שיפה והגון נהגנו כשאין צדורו לכרך אותה שחתן בעלמה שטר מחילה שכתבין אהנו שער הוראה וכותבין ב"ד האמין - אבל כל מה דאפשר לכרך אותה שחתן בעלמה על שטר המחילה ולא שילערכו לרון בערכאות כייפיק לה צכל ויה דאפשר ומעטס זה קצב ח"י על הצד"ה שהעצירו הדרך על האם שרלה לעבד המעטס שח"י עד שחתן לו שטר מחילה - ולא די להם שלא החזיקו ידו בזה שה"י הדין עמו לכופה צכל מה דאפשר עוד היקטו וגרעו לתת רשות להאשה לילך בערכאות לעשוק עושה ולעבור על מלות תורת מ"ר ע"ה לבקש ירושה צח צין הצבים ואיזריו פליגי - ויש להפך צכותם צדק רחוקה שנתצבר להם שאין צדור בעלל לכרך את אשתו אף אם יעבד האם המעטס - ומ"מ מה שכתבו זה רשות לחציע ירושה צערכאות - אין להם טעם ונקים להחלל - איצרא צהא נחתין וצאה סלקין שיש לכרך את האשה צכל מה שזאלה יד דייני ישראל שחתן שטר מחילה צערכאותיהם להאשה צכדי שחקרא נחת אציהם על טעם כדון תוס' וכו' מהעלה כ"ח צפס"ר צבוצ טעם ורית הסכל - אבל שכתב ר' דן את הדין ומעטס השבת אצירה כמו צתופס לצע"ה צנוקים פסידא ש"י הנמוק"י צסם הרשצ"א דיכול לתפוס מעטס השבת אצירה - ולדידי לא מחזור הא"י עטמאל דהשבת אצירה לא שייכא אלל צמיד דלאו חותי י"י אלל צדור אחרים - או צנוקים הפקר שה"י הולך לאיצור אילו לא עשה זה המעשה אשר עשה כמו אצרה מונח - שמונה צנוקים הפקר או טקף הנהר שדור ושאר כל דיני מצרים ארי שהוא מונח הסיק דא"י ומעלול - אבל מי שכותב ח"י דבר של חצירו או זכירו נקרא עושה את עמיתו - שכן כל המעבד דבר של חצירו חתן ידו נקרא עושה ואין חילוק אם יש לו תועלת מונח או לא - והנה אצירה ה"י בלא דהא כחלה לא זזה מנקומה ומעטס האז צדור האחר צמולתן ע"פ ד"ת - בלא צדיקס כחצ צחק א"י על צמולת שלל כדון והיא כותבת צכות - וזה דומה למי שנתנו לו ככרים עליהם של חצירו מפני צדיקס זכה צו צדיקו אין לו טעם זכות שה"י צו ענין שמועטל הנוקם למוציא ע"פ ד"ת - וכי לאור שחזיר מעטס השבת אצירה - אבל לאור שחזיר להשיב את העושה ואת הגזל - דהשבת אצירה גופה כשאין רולה להשיב וצדקה חתן ידו לנולה קודם שנתחילו הצעלים - עוצר מעטס לא תצול - כמ"ס תוס' פ"ג דמלע"ה כ"י בלא ד"ה א"י עוצר ע"ש - ומ"מ כ"ח העטם דכין ללחם שלל צפדינו מ"י מדין השבת אצירה הוא - לא הורחל כלל דאשר תאבד מונח כחצ - שהוא עלו ונאבד מונח אצל מה שלל ה"י עלו מעטס אלל שרולה ענה לזכות צו לא שייך השבת אצירה כלל - ומעטס לא ענה על צד אחר לומר דמי שזוכה צותנה לאחרים קיים מלות השבת אצירה או מי שלל רלה לזכות צצביל אחר עוצר על לא חוכל להחלל - שלא אמרה תורה אלל להשיב לצעלי מה שה"י כבד עלו ונאבד מונח או למעטס ה"י מונכס"י או לרפאותו רפאות גופו או רפאות מונח - דככל הכי מלי לצעלי מה שה"י שלל מונכס"י אצל לזכות להם ומחש' אין זה השבת אצירה - גם מ"ס כ"ח צ"י ר"ב דאי לאו דא"י זילתה ה"י הדבר זכות גמור צלי טעם חוצ וה"ל זה כעלולו וכאילו נעשה צרטינו וצדקתו - וה"י מחויב לעשות שטר מעטס השבת אצירה - משא"כ השמאל דא"י זילתה ויכול הר"ג צצל השליחות ה"ל באצירה מדעת כ"י - אי אפשר לי להלום צדורו דצין למאי דק"ר דק"ס דפליג אצ"י מערבא וחפ"י לא הודיע למוכר ה"י דעתו להקנות צצל המעטס ולא לר"ב - וצין למאי דעש"י דאורע"י לדידי ולסהרי דקנה כנפסי מעטס לא זכה ר"ג צטום דבר וא"י זכות ה"י - גם מ"ס כח"י ראם נחמלה הר"ג ה"י אצירה שלל מדעת ואם נחמלה הר"ג ה"י אצירה מדעת - הס דברים שאין להם שחר שה"י זה הקונה עשה ונדעתו לכחצ על טעם הר"ג ואם שייך כאן ענין השבת אצירה ודאי ה"ל אצירה מדעת - אבל צאונת לא שייך כאן השבת אצירה וכדפרישנא אונס דין האשה צכ"ד הוא דין אונת ולר"ק כוונ"ס שיש לכופה לכחצ שטר פטור"י להאשים כוונ"ס עכסיו שעררה ערבס ערקלעונו ומוצנע צערכאות ע"ה לכופה צכל מה דאפשר לצצל המעשה הרע ולסלק היקפה וכונ"ס כח"י :

## סימן כ"ח

עוד צענין הוכר להרב הגאון הכ"ל -

**תחלת** חרש האצ"י הגיעני דברי קדשו כ"י ואונס ראיתי את כח"י ומחלוק להחזיק דצדור הראשונים צעטס כפ"יית הצת מדין השבת אצירה ולדמות העטם שכתבתי מדין עושה וגזל - וז"ל ומה שהצ"א כח"י רא"י מהך רח"מ ק"י ט"ו וק"י ק"י דאם אומר יש לי זכות צצק צצד"ק מעציעין אותו אם כופר אלמלא דכפירת מונח הוא - הנה ע"כ יורה כ"ח דל"ד זה לכפירת מונח מכל וכל דאם לקס זה שטרי ושרפו ודאי פטור מלסלם דלא גרע מביש עדות כ"י - וא"כ ודאי לא דמי לעושה וכח"י דהתם של

סימן